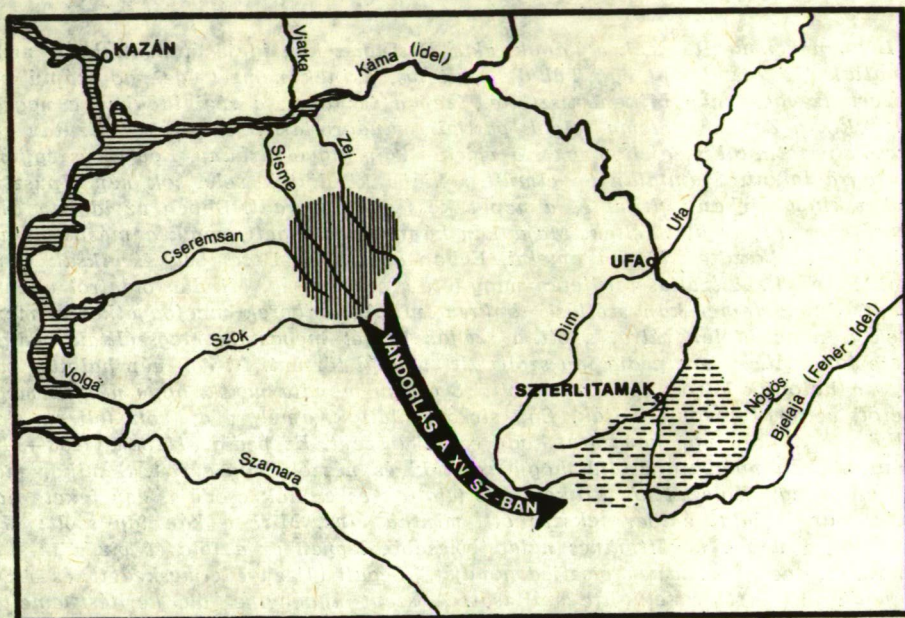

nem volt, születéskor egy szürkés-fehér ló farához tették le. Az apja — egy nogaj, még fiatal korában meghalt. A fiúk Csacsli Dervis bij keze alatt nőttek fel. Majd Csacsli Dervis bij elköltözött az evilágból. Az idősebbik fiú, Burnak lett a bij, Jadkar meg a mirza. Az ő rokonai is mind mirzák lettek, s nagyszámú lett az ő nemzetsége. Ebben az időben a kán Tevkaj volt. A pecsétet Tevkajnak adták, aki 1085 kazak feje lett, s minden irányba vándoroltak, boldogan éltek, s ő igazságosan igazgatta a szállást.

Egyszer éhínséges időjárás köszöntött be. A tél nagyon hosszú volt, s három éven át a lovak és juhok csak pusztultak. Semmi gabona nem termett, sokan elgyengültek, sokan éheztek és nyomorogtak. A nogajok összegyűltek és tanácsot tartottak: „Őseink a Kubán folyótól jöttek, hogy földet és vizet keressenek, hideg földet és hideg vizet kívántak, de a tél hidege a nap melegénél rosszabb. S a hidegnél is rosszabb az északról jövő orosz. Mert ezen a földön sok lett az orosz. Ezért

A BASKÍR JURMATI TÖRZS VÁNDORLÁSA (KUZEEV NYOMÁN)

 A JURMATIAK SZÁLLÁSTERÜLETE A XV. SZÁZADIG

 A JURMATIAK SZÁLLÁSTERÜLETE A XV. SZÁZAD UTÁN

ez a hely nem jó” — így beszéltek és számtalan nogaj elbújdosott. De a szegények és nélkülözők Burnak bijnek jöttek és így szóltak: „A jó időkben együtt éltünk, most, hogy rosszra fordult az idő, hogy hagynál itt minket, mi hová menjünk?” S hogy így kérelték, Burnak bij nem vonult el. Öccse Jadkar mirza, a vezér, számtalan nogajjal a Kubánhoz vándorolt. Ez a 953. évben (1546—1547) történt. Ekkor a felső határuk a Nögösig, az alsó a Küküsig terjedt, s ott birtokolták a belőlük folyó folyókat és a környező legelőket. Háromszáz nogaj nemzetség, amely Jadkartól visszamaradt, később szintén a Kubánhoz vonult. Azokat pedig, akik Burnak bijjel maradtak, isteknek neveztek. A nogajok által elhagyott pusztákon az élet kihalt. Az Idel partjain és erdeiben méhészettel, a folyóban hóddal, a mezőn nyesttel és